

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Hvad Lovforslaget tilsigter at ophæve, er, at det offentlige kan bemyndige en Kvinde til straffrit at søge Erhverv ved Utugt, og være hende behjælpelig med eller endog tvinge hende til at drive dette Erhverv. Derimod lader Lovforslaget den øvrige bestaaende Sædelighedslovgivning urørt. Der skal her forsøges en kort Oversigt over, hvilke Regler der i Medfør heraf fremtidig ville gælde paa dette Omraade.

Først ville da samtlige Bestemmelser i den almindelige borgerlige Straffelov af 10de Februar 1866, sammes Kapitel 16, om Forbrydelser mod Sædeligheden, uforandrede forblive gældende som hidtil.

Hvad dernæst angaar Loven af 10de April 1874, da ville dennes §§ 1 og 2 ligeledes blive gældende uforandrede. Det samme gælder om § 3 med Undtagelse af Mellem-sætningen i første Punktum:

„, som ikke henhøre til dem, der i Følge Regulativ eller Vedtægt ere Politiets Tilshyn med løsagtige Fruentimmer under-givne.“

Lovens §§ 4 og 5 forblive gældende uforandrede. Af § 6 bliver første Punktum fremdeles gældende, medens derimod Resten af Paragraffen bortfalder. § 7 bortfalder i sin Helhed, medens af § 8 bortfalder i første Punktum Mellem-sætningen:

„, for saa vidt det paagældende Fruentimmer ikke forinden i Medfør af §§ 6 og 7 er blevet undergivet eller selv har underkastet sig det ved Regulativ eller Vedtægt paa disse Steder ordnede Tilshyn med løsagtige Fruentimmer.“

De følgende §§ 9--11 forblive uforandret gældende, medens i § 12, andet Stykke, de Bestemmelser bortfalde, der handle om offentlig Fruentimmer.

Herefter forblive samtlige de Bestemmelser i den nævnte Lov, der tilsigte at modarbejde den veneriske Smittes Udbredelse, i Kraft, alene med Undtagelse af, hvad der angaar Regulering af en offentlig Prostitution. Særlig fremhæves, at dette ikke alene gælder Forskrifterne om den syges Pligt til at søge Helbredelse, Sikkerhedsforanstaltningerne imod, at han udbreder Sygdommen, og de Tvangsmidler og Straffe, der i begge Retninger kunde anvendes imod ham m. v.; men at Politiet fremdeles beholder Myndighed til med den i Straffe-

lovens § 180 paabudte Straffefølge at give enhver Kvinde, der har paadraget sig bestemt Mistanke for at søge Erhverv ved Utugt, Advarsel til Politiprotokollen, og desforuden at lade hende visiteres af en Læge, om hun enten vedgaar sin Løsagtighed eller dertil giver sit Samtykke, samt endog uden hendes Samtykke, dersom Visitationen finder Sted ved en dertil oplært og autoriseret Kvinde. Fremdeles skal nævnes, at det beholder sit Forblivende ved, at en Kvinde, der er dømt efter Straffelovens § 180, kan af Politiet tilpligtes under Straf i Overtrædelsestilfælde af Fængsel indtil paa Vand og Brød i 4 Dage eller paa sædvanlig Fangekost i 16 Dage eller Tvangsarbejde i 24 Dage, at underkaste sig vedvarende Lægeundersøgelser til bestemte Tider, hvilket Tilshyn kan udstrækkes til et Tidsrum af 6 Maanedes, selv om hun ikke atter forser sig, men i modsat Fald begynder at løbe paa ny, saa ofte hun gentagende maatte forse sig. Endvidere beholder det sit Forblivende ved, at ogsaa Mandspersoner i Følge Lovens § 1 kunne tilpligtes at underkaste sig Lægevisitation.

Saaledes som Forholdene nu ere, kan det ikke undgaaes, at Sundhedsautoriteterne, navnlig i Hovedstaden, for en væsentlig Del maa rette deres Bestræbelser paa det Endemaal at faa løsagtige Kvinder, der trods gentagne Advarsler og Straffe fremture i at søge Erhverv i Utugt, indstrevne som offentlige Fruentimmer. Bortfalder derimod Bemyndigelsen hertil, vil deraf følge, at Sundhedsautoriteternes Virksomhed for saa vidt maa gaa i en anden Retning, og da i den, at søge at træde den veneriske Smitte i Møde ved at udforske Smittefilderne, standse disse og forhjælpe, i fornødent Fald tvinge, de angrebne til at søge Helbredelse. Det tør forventes, at denne Opgave vil blive omfattet med forøget Interesse, naar man ikke længere kan berolige sig med, at nu har man faaet vedkommende Kvinde indstreven som offentlig, og til at gennemføre den stiller Loven af 10de April 1874, samt Straffeloven, særlig dennes §§ 180 og 181, vedblivende stærke Tvangsmidler til Autoriteternes Naadighed, hvor Anvendelsen af saadanne maatte vise sig fornøden, Tvangsmidler, der for en væsentlig Del, saasom med Hensyn til Forpligtelsen til at søge Helbredelse, taale Isolation, underkaste sig